Γεωργίου Σιδιλιάνου

Β Α Κ Χ Ε Σ

Χορόδραμα

Ἔργ. 19

Ἡ Σεμέλη ἡ κόρη τοῦ Κάδμου τοῦ Βασιλιᾶ τοῦ Θηβῶν ξεπλανεύτηκε ἀπ'τόν Δία καί περιμένοντας νά γεννήσει τόν Διόνυσο , ζήτησε ἀπ' τό θεϊκό ἐραστή της νά τῆς φανερωθῆ σέ ὅλη του τή δόξα. Ὁ Δίας τῆς φανερώθηκε μέ τή μορφή Κεραυνοῦ καί τήν ἔκαψε. Τό θεϊκό ὅμως ἔμβρυο τόρραψε στό μερί του κι'ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα του γεννήθηκε ὁ Διόνυσος .

Τώρα Βασιλιάς τῶν Θηβῶν εἶν'ὁ Πενθέας, γιός τοῦ Ἐχίονα καί τῆς Ἀγάβης, τῆς ἀδερφῆς τῆς Σεμέλης. Ὁ Πενθέας λοιπόν μάχεται τήν νέαν λατρεία πού ἔφερε ἀπ'τή Φρυγία ὁ Διόνυσος, κι' ὅταν τόν βρίσκει ἔξω ἀπ'τό παλάτι του νά χορεύη Βακχικά μέ τό θίασό του, τίς Φρυγικές Βάκχες, διατάζει νά τό συλλάβουν καί νά τόν θανατώσουν. Ὁ Διόνυσος ὅμως εἶναι θεός καί ἀπελευθερώνεται ἀφοῦ πρώτα κάψη τό παλάτι τοῦ ἐχθροῦ του .
Ὁ Πενθέας ἀπευθύνεται τώρα στόν παράξενο νέο, πού δέν ξέρει πώς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός ζητῶντας του νά τόν βοηθήση μέ τά μαγικά του , πού λέει ὅτι τά κρατάει ἀπ'τόν Βάκχο, γιά νά ξαναφέρη πίσω στή Θήβα τίς Θηβαῖες γυναῖκες πού μέ ἐπικεφαλῆς τή μάνα του τήν Ἀγάβη μαγεμένες ἀπ'τόν Διόνυσο, βασιλεύουν στά βουνά καί στούς κάμπους". Ὁ Διόνυσος ἔχει ἕνα καταχθόνιο σχέδιο . Δείχνει στόν Πενθέα τό καταφύγιο τῶν Βακχῶν , πείθοντάς τον νά πάη ἐκεῖ μοναχός του .

Οἱ Βάκχες κοιμοῦνται κάτω ἀπ'τά δέντρα ὅταν τίς βρίσκει ὁ Πενθέας καί ἑτοιμάζεται νά τίς συλλάβη. Ὅμως ἡ Ἀγαύη, ἡ μάνα του, μέ τίς ἄλλες δυό ἀδελφές της , μαγεμένες ἀπ'

τόν Διόνυσο πέρνουν τόν Πενθέα γι'άγρίμι . Χυμοῦν ἐπάνω του καί τόν κατασπαράζουν .

Ἡ Ἀγάθη τώρα κρατᾶ στά χέρια της τό κεφάλι τοῦ σκοτωμένου γιοῦ της, πού τό νομίζει ἀκόμα γιά κεφάλι ἀγριμιοῦ, καί συνωδευμένη ἀπ'τίς ἀδερφές της , ζητάει τόν πατέρα της τόν Κάδμο γιά νά τοῦ δείξη τό θήραμα .

Σιγά-σιγά ὅμως συνέρχεται ἀπ'τά μάγια τοῦ Διόνυσου. Καταλαμβαίνει τό τί ἔκανε καί τότε γοερά ἀρχίζει τό θρῆνο . Ὁ Διόνυσος ἐκδικήθηκε τούς ἐχθρούς του . Τώρα στή Θηβα θά βασιλέψη ἕνας Βασιλιᾶς πού θά καθιερώση τή λατρεία τοῦ Βάκχου . Κι'ἐνῶ ἀπό μακρυά φαίνεται ὁ θίασος μέ τίς Φρυγιές Βάκχες , πού χαρούμενα ζεχύνεται στούς κάμπους, ἡ Ἀγάθη καί οἱ ἀδερφές της κέρνουν θρηνῶντας ἀκόμα, τό δρόμο τῆς ἐξορίας .....

Γιῶργος Σισιλιᾶνος

Ὀχτώβρης 1958